

θροστο αυτό που την έβιαζε να γίνει κλέφτρα!...
Δυστυχισμένη Λουΐζα! Σε τέτοιο σημείο λοιπόν την είχε σαγηνώσει αυτός ο Άθλιος!

Στις τέσσερες το απόγευμα, ο Έρρικος κι' εγώ παρακολούθησαμε, όπως είχαμε συμφωνήσει, την Λουΐζα και την είδαμε να μπαίνει στην βίλλα ενός Ρώσου, ο οποίος είχε έρθει πριν από λίγες μέρες στην πόλη μας, Περιστέρι για μερικά λεπτά, κι' ύστερα χτυπήσαμε κι' εμείς την πόρτα της βίλλας. Ένας υπηρέτης μας άνοιξε, και του είπαμε ότι είναι μεγάλη ανάγκη να μιλήσουμε ιδιαίτερος στον κύριό του.

Σε λίγο ο Ρώσος παρουσιάστηκε, και του άποκαλύψαμε όσα ξέραμε. Τότε εκείνος μας είπε:

— Είμαι Ρώσος πρόσφυγ. Έχω εφεύρει ένα εκρηματωμένο μηχανήμα, το οποίο θέλει να αγοράσει η Γαλλική Κυβέρνηση. Όλα τα πραγματεύσεσόν μου με την Κυβέρνηση, τα έχω φυλακίσει από δεξιά σφιδάρι του γραφείου μου. Φαίνεται λοιπόν ότι αυτός ο κύριος Μαρτάλ είναι κατάσκοπος ξένης δυνάμεως κι' έβιασε τη Λουΐζα να του κλέψει το μηχανήμα. Θα τους άποκαλύψω, και θα τους παραδώσω στην άστυνομία. Ένοια σας!... Σας εύχαριστώ πολύ γιατί με προσεδατούσατε!

Μα εμείς τον συγκαταθήκαμε και του είπαμε να αντιπαύαση, χωρίς να άποκαλύψει τη Λουΐζα τίποτε, πάλι πάλι έγγραμά του με άλλα άσημαντα χειρόγραφα. Άφου το έκανε αυτό, ξαναγύρισε κοντά στη νέα και, σύμφωνα με τις υποδείξεις μας πάντοτε, προσκοιήθηκε πώς ήπιε το τσάι που του πρόσφερε ή ίδια και κατόπιν έκανε πως άποκοιμήθηκε από το μαζοτιό. Η Λουΐζα άνοιξε τότε το γραφείο του, πήρε πάλι χειρόγραφο που βρήκε μέσα στο πράσινο χαρτοφύλακα κι' έγραψε.

Ύστερα από μισή ώρα άνωξ ο Έρρικος, εγώ, ο Ρώσος και δύο άστυνομικοί, χτυπούσαμε την πόρτα του Μαρτάλ. Μόλις ο υπηρέτης μας άνοιξε, εισομήσαμε μέσα και πόν βοήθα κι' εκεί μαζί με τη Λουΐζα. Κατόπιν οι άστυνομικοί δέν δυσκολούτησαν να βρουν τα χαρτιά που είχε πάρει ή Λουΐζα από το σπίτι του Ρώσου και τα όποια ο Μαρτάλ δέν είχε προφτάσει άκόμα να κρύψει.

Τότε ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος αναγκάστηκε να μας άπολογήση πάλι πάντα. Μας είπε πως χρησιμοποιούσε την ύπνωτιστική του δύναμη για να εξηγηρήσει ένα ξένο κράτος, που όποιον ήτο κατάσκοπος. Η Λουΐζα βρήθηκε μπροστά του την στιγμή άκριβώς που ζήτησε ένα πρόσκοπο κατάλληλο για να τον βοηθήσει σ' αυτήν την ύπόθεση. Ένα πρόσκοπο, δηλαδή, το όποιο να ύπνωτιζατε εύκολα. Άλλά καθώς άπολόγησε ο έδιος, δυσκολούτησε πολύ για να την πείση να κλέψει τα έγγραφα.

Η δυστυχής Λουΐζα άκονγε τώρα κατάλληλη τις εξομολογήσεις του.

Δέν θυμόσαν άπολύτως τίποτε απ' ότ' αυτά. Είχε κλέψει χωρίς να έχη συνείδηση της πράξέως της, ύπνωτικός πειρά στον Μαρτάλ...

Ο Μαρτάλ πρόκειται να δικαστή σε λίγο...
Όσον άφορά τη Λουΐζα, αυτή έπαυε μιιά προμερή νευρική κρίση, και τώρα βρισκόμα σε μιιά κλινική. Τί φροβερό!...

ΤΑ ΠΑΡΑΘΕΑ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΩΝ

Ποιά γλώσσα άραγε μιλούσαν οι Πρωτόπλαστοι τον καιρό που ζούσαν στον έπίγειο Παράδεισό τους; Το ζήτημα αυτό άπασχόλησε πολλούς σοφούς ως τα σήμερα κι' έγινε άφορη να διατυπωθούν διάφορες άπόψεις.

Έν πρώτοις οι ραββίνοι των πρώτων εβραϊκών χρόνων ίσχυρίζοντο ότι ο Άδάμ και ή Εύα χρησιμοποιούσαν τη Σαμαριτική γλώσσα.

Ο σοφός Βέλγος καθηγητής και συγγραφέας Γοροπέ ύπεστήριξε έξ άλλου σ' ένα του σύγγραμμα, ότι ή γλώσσα των Πρωτοπλάστων ήταν ή Κιμριδική, δηλ. ή άρχαία Φλαμανδική.

Τέλος, ένας Άγγλος σοφός έγραψε συδαωτάτα ότι, όταν ο Άδάμ πήρε από τη συντροφιά του και κατέπε τον άπαγορευμένο καρπό, κινδύνεψε να πνιγί και φώναξε «Α τάν!» που στη γλώσσα των παλαιών Βρεττανών σημαίνει «Τί μεγάλο κομμάτι!».

Άπ' ότ' αυτά πιστεύετε ότι θέλετε ή μάλλον... μνή πιστεύετε τίποτα άπολύτως.

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΧΑΡΑ ΜΑΣ

Η άνοιξιάνη μιάς σπέλας βραδιά.
Μας χάιδευν ή αύρα όλο μύρα.
Κ' ή μιιά στην άλλη μιλάγε χαρδιά
βουβά, μήπως έπνηήσαμε τη Μοίρα...
Στη μωρουιένη σου έπάνω άγκυλιά
το ζουρασιμένο άφρινα κεφάλι,
κι' οι στοχασμοί στη νύχτια σιγαλιά
έξανογαν πρός τ' όνειρον τ' άροργιάλι...
Μας μέθυσαν τα χάρδια, τα φίλια,
Τόν χωρισμό κανείς δέν είχε νούσει
που όχόταν στη μωροδία μας φωλιή
τη φτωχή χαρά μας να σοτιάση!...

ΣΠΥΡΟΣ ΓΟΥΣΚΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Κ' άρχινησε του φθινοπώρου ο θρήνος
κλιών, σαν δάκρυα, ή στάλας της βροχούλας
κι' ο άγέριος πνέει άνάλαμα και κείνος
σαν πείσασμα άγνό, κάποιος ψυχούλας...
Κι' εινε νωπό το χόμα, Σκόρπια φύλλα
έδω και κεί, ψυχροραγούν θλιμμένα,
οιγούν στού άγέρα την άνατριχίλα,
γυμνά κλαριά, σαν νάαι άρφασιμένα...
Κι' άρχινησε κι' ο θρήνος ο διόξ μου
κλιών, σαν τη βροχή, τα δάκρυά μου,
αίτρινα και χλοιά σοροποιούντα μπρός μου
σαν φθινοπώρον φύλλα, τα όνειρά μου...

ΔΣ... ΗΤΑΝΕ

Ήταν βαθεία νυχτιά. Μέσ' στο σοτιάδι
με της ψυχής δάκρυα τα μάτια
τ' όνειρον ταξιδιώτης χθές το βράδυ
τριγυρίζα στις σπέρας τα πάλιατα.
Χορδές άρμονιζού βιολιού σοροποιίνε
κάπου ταγζό τις νότες σε ζευγάρια
ποδοπλανταίνον νειές να κλιστούνε
στη ζάλη του χορού με παλληγάρια.
Έτσι και μεις χθές βράδυ άγκυλιασμένο
— ό! τη γλυκειά βραδεία πώς τη θυμόμα —
άτ' του ταγζό τις νότες μεθυσμένο
έγρομα κρυφά να φιληθούμε!

Άς ήτανε ξανά να σε φιλοδοξώ
να σ' έσφιγγα ξανά στην άγκυλιά μου
ξανά σαν χθές το βράδυ να μεθούσα
κι' άς ήταν μοναχά στά όνειράτα μου.

ΔΥΚ. ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

ΠΑΛΗΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

Παλήα καράβια έσεις, φτωχά και θαλασσοδαρμένα,
κοιμάστε στη θαμπόφωτη του λιμανιού άγκυλιά
θλιμμένα κι' έρημα, καράβια έσεις λησμονημένα,
στην άκρη του πελάου βουβά, σε μαύρη σιγαλιά.
Έναν καιρό περιήρανα κι' άφροστεφανομένα
σε μανιασμένες θάλασσες διαβαίνατε γοργά,
σε καταγίδες κι' άστρατές, σε σούθη άγειριμένα,
τρελλά με τη γυγάντινη παίζατε τρικυμιά.
Τώρα σαν τί να βλάπετε στο μακρινό όνειρό σας,

το μανιασμένο σας χορό μέσ' στους ώκεανούς,
του φεγγαριού τ' άσηματά τα χάρδια στο πλευρό σας,
ή κάποιους σύντροφους γλυκούς και ναίτες άδερφούς;
Καβάλλα.
Ι. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Ο ΛΑΒΩΜΕΝΟΣ

Ω! γέλιο μελαγχολικό της χεινοπορινής αούης
και συ χαρά που απ' της ψυχής τη θλίψη μέσα αναρριγείς
κι' ό! κλάμα σύμπονον ματιών που άγάπησα ποτέ μου!
Μέσα στην τρέπα τη βαθεία της έμπρωμένης μου πληγής
έλατε και πò γήτεμα της γλύκας χύστετέ μου...
Άκου τον ήχο μιιάς πολύ ραγής καμπάνας μακρινής,

το ροχαζμό του θάνατον στα χείλη της
(φτωχής στρωμένης
κι' ό! πόνε που γαλήνεμες το νου τρικυμ-
(σε μου!

Πές μου ποιούς μαύρους στοχασμούς της
(θείας όρημής έργασιοινείς
ό! ού πορφύρινε ούρανέ που κρέμασι άνω-
(θέ μου!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΙΑΚΟΣ